

Güneşe Medeniyetin Kara Lekesi Düşüyor

— kafkaslar · 01 Temmuz 2019

Güneşe Medeniyetin Kara Lekesi Düşüyor...
Gökyüzünde mavilere özlemdir duyulan,
Doğa medeniyetin vurdumduymazlığında
Gözlerimizin önünde tükenirken gökkuşağı renkler
Nereye vuracak güneşin aydınlığı,
Hangi sabahları ısıtacak soluk ışıkları,
/ Eyvah Güneşe medeniyetin kara lekesi düşüyor... /
Yeryüzünde toprağın kokusu,
Toprakta yağmurun bereketi,
Maviler sevginin sıcaklığı,
Yeşiller canlının barınağı,
Sular yaşamın kaynağı,
Medeni teknoloji canavarı hepsinin düşmanı
Sabaha doğan güneşi gördüm,
Can saçan ışıklarına karamsarlık hâkim olmuş,
Yitirmiş parıldayan canlılığını,
Uzaklaşmış benliğinden
Soluklaşmış benzi
Güneş üşüyor,
Güneş titriyor,
/Eyvah can çekişiyor sabahlara aydınlık saçan,canlıya can katan ışıklar... /
Toprağa bereket sunan
Yağmurlara gebe bulutların gökyüzünde ki süzülüşünü gördüm.
Kapılmış serseri rüzgârların oynak cazibesine
Hangi memleketlere akıp gidecek,
Hangi şehirlere varacak,
Hangi uzak köylere bereket sunacak,
Her yağmur damlası toprağın kokusunu duyacak benliğinde,
Toprağın her zerresi suyu okşayacak elleriyle.
Bulutlar ağlayacak,
Toprak coşacak,
İnsanoğlunun vahşetinin olmadığı yerlerde,
Âlem bereket bulacak.
Toprağın her zerresi buluşacak bulutların gözyaşlarıyla
Kucaklaşacak yağmurlarla,

Tohumlar oynaşacak damlalarla,
Filizler bin bir umutlarla Güneşe baş uzatacak,
Âlemi mutluluk saracak,
Medeni teknolojinin olduğu her yerde
Toprak insanoğlunun zalim ayakları altında ezilmiştir.
Kulakları tırmalayan sesler duyulur,
Yeşillenmiş toprak allak bullak olur,
Mavileri toz duman bulutu,
Suları çamur deryası kaplar,
Gökyüzüne ucube beton kollar yükselir,
Çelik parmaklar güneşe hançer gibi uzanır,
Bu katliamda daha kaç gövde toprağa düşecek,
Kaç körpe fidanın umudu yitip gidecek.
Sevinçler bir anda ağıtlara
Mutluluklar karamsarlığa dönüşecek,
Toprak yasa bürünecek,
Bulutlar gözyaşlarını dökcek,
Issız dağlarda rüzgârların sessiz ağıtları yankılanacak.
Gökyüzünün maviliği benliğini kaybediyor,
Güneşe medeniyetin kara lekesi düşüyor...
Teknoloji gelişiminin eşliğinde kuşlar korkuyla kanat çırpıyorlar,
Medeniyetin kirliliğinde sulara ki balıklar havasızlıktan boğuluyorlar,
Doğada ki en vahşi, en yırtıcı hayvan bile
Ben şu insanoğlundan daha insafliyim diye kendiyle gururlanıyor,
Bakmayın adımın insan olduğuna,
Sakın aldanmayın insanlığın medeniyet masumiyetine
O insanlık ki
Aslanlara, çakallara, sırtlanlara, akbabalara taş çıkarırcasına
Varoluşundan beri medeniyet masumiyetinin altında ne canavarlıklar yapmıştır.
O insanlık ki
Var oluşundan bu yana demokrasi maskesi altında ne kanlar akıtmıştır.
O insanlık ki
Teknoloji ve sanayi gelişimi sürecinde nice doğa katliamlarına imzasını atmıştır.
Bakın ayaklarınızın altında ki toprağa
Koklayın toprağın kokusunu,
Dinleyin toprağın sesini,
Kulak verin toprağın fısıltısına,
Bakın varoluşundan bu yana nice acı öyküler anlatacaktır.
Güneşe baş uzatan filizin ocağından ninni sesleri gelir,

Bebek dünyaya gözlerini açmıştır,
Sevinçler içinde mutludur doğa
Kara toprağa düşen fidanın ocağından ağıt sesleri yükselir,
Genç yiğidim toprağa düşmüştür,
Üzüntüler içerisinde yastadır doğa.
Âlemin kısır döngüsünde
Bir ocakta ninnilerle sabah olurken,
Bir ocağa ağıtlarla gecenin kör karanlığı düşüyor,
İşte âlemin hali
Varoluşundan beri insanlığın medeniyet canavarlığıyla,
Doğaya kendi dengesinde yaşama hakkı verilmemiş ,
Demokrasi adı altında,
Mazlumlara yaşama hakkı tanınmamıştır.
Gözlerimizin önünde tükenirken gökkuşağı renkleri,
Güneşe medeniyetin kara lekesi düşüyor...
Dinçer Demirel